

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

At som nyt Nr. 4 indskydes:

„Naar det mangler de Færdigheder, der ved dets Antagelse bleve forlangte, og som det udtryffeligen har angivet at besidde.“

vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Paa Grund af denne Afstemning ville de følgende Nummere 4, 5 og 6 i Paragraphen blive forandrede til 5, 6 og 7, ligesom ogsaa de senere Henviisninger i Loven ville blive at rette derefter.

2) Forslag af Udvalget ved Nr. 6, nu Nr. 7:

At der sættes iftedetfor „Bidnesbyrd“: „Studmaal“.

vedtoges eenstemmigt med 34 St.

Formanden: Den Bemærkning, der af Udvalget er gjort med Hensyn til Redactionen, er naturligtvis af den Bessaffenhed, at den vil blive tagen tilfølg ved Expeditionen af Loven.

Jeg sætter dernæst under Forhandling det Ændringsforslag, der af Udvalget er stillet til § 21, i Forbindelse med selve Paragraphen.

Ordføreren: Skjøndt Udvalget ikke kan antage, at den her foreslaaede Forandring er hensigtsmæssigere end den, man oprindeligt havde tilladt sig at foreslaae i Betænkningen, har man dog under Conferencen med den høitærede Justitsminister, foranlediget af det Hensyn, han i mange Henseender har taget til de Indstillinger, Udvalget har gjort, troet at burde lempe sig efter den Anskuelse, han derved har lagt for Dagen, og hvis Vægt man ingenlunde kan betvivle; men imidlertid har man dog troet at burde henstille, hvorvidt det ærede Thing vil gaae ind paa denne Forandring, eller det vil holde sig til det, som Udvalget oprindeligt har foreslaaet.

Justitsministeren: Jeg havde troet, at Udvalget mere vilde have støttet det Forslag, det selv har gjort til denne Behandling med

Hensyn til det, der er Spørgsmaal om ved § 21. Da den ærede Ordfører imidlertid kun har sagt, at han vilde henstille til Thinget, hvorvidt dette Ændringsforslag maatte antages at være bedre end det, der blev vedtaget ved anden Behandling, saa skal jeg tillade mig kortelig at anføre de Grunde, hvorfor jeg troer, at det Ændringsforslag, der nu fra Udvalgets Side er fremkommet, bør foretrækkes. I Lovforslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, var den Ret, som § 21 indrømmer Lyendet, naar Huusbonden tidligere har begaaet visse Misligheder imod sit Lyende, navnlig sultet, mishandlet det o. s. v., betinget deraf, at det allerede ved Dom eller Forlig er godtgjort, at Huusbonden havde forset sig paa den der anførte Maade. Jeg troer, at Lyendets Ret maa være betinget af den Handling, som Huusbonden har gjort sig skyldig i. Naar den findes at være af den Bessaffenhed, at den maatte give Lyendet Ret til at blive borte af Tjenesten, da troer jeg, at det, som det nu stillede Forslag gaaer ud paa, ikke bør gjøres til en Betingelse, at Huusbondens Forbrydelse skal være godtgjort paa en vis bestemt Maade, nemlig ved Dom eller Forlig. Der kan tænkes flere andre Maader, hvorpaa Beviset allerede forud kan være kommet tilstede, og i det Hele taget troer jeg ikke, at man skal gjøre Lyendets Ret afhængig af Beviset. Naar det hedder, at Huusbondens Brøde skal være godtgjort ved Forlig, saa vil det ogsaa ofte efter en Udskrift af Forliget være vanskeligt at bestemme, om virkelig denne Forseelse er begaaet af Huusbonden; det kan gjerne være, at Lyendet paatalte flere Forseelser af Huusbonden, men Huusbonden kun erkjendte at have begaaet nogle af dem, og derimod ikke andre, men at der dog vedtoges en vis Erklæring, og at Sagen saaledes blev afgjort ved Forlig. Om Forliget vil være tilstrækkeligt Bevis for Lyendet med Hensyn netop til den Fornærmelse, der efter § 21 skulde give Lyendet Ret til at blive borte af Tjenesten, kan saaledes være ganske uvist. Naar det siges i den nye Redaction, at denne Ret skal tilkomme Lyendet, saasnart det kan bevise, saa er Lyendet derved allerede gjort opmærksomt paa, at det maa være betænkt paa